

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců Jana Ferneckého a Martina Bobáka ve věci

žalobkyně: **G. K.**
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Pavlem Čížinským
sídlem Varšavská 714/38, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného ve věci vydání rozhodnutí v řízení o žádosti ze dne 2. 8. 2023 o vydání povolení k přechodnému pobytu, vedeném pod sp. zn. OAM-10465/PP-2023

takto:

- I. Žalovanému se ukládá, aby ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku rozhodl v řízení o žádosti žalobkyně ze dne 2. 8. 2023 o vydání povolení k přechodnému pobytu, vedeném pod sp. zn. OAM-10465/PP-2023.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12 140 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Pavla Čížinského, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

/obsah žaloby, vyjádření žalovaného, další podání stran/

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

1. V projednávané věci jde o to, zda je žalovaný nečinný v řízení o žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU (ČR) podle § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (zákon o pobytu cizinců).
2. Žalobkyně v žalobě popsala, že o povolení požádala již 2. 8. 2023, řízení je vedeno pod sp. zn. OAM-10465/PP-2023. První (zamítavé) rozhodnutí žalovaného ve věci bylo zrušeno Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (Komise), ve věci tak začala běžet nová lhůta k vydání rozhodnutí (od 25. 11. 2024). O žádosti mělo být rozhodnuto v 60 dnech, nejpozději do 27. 1. 2025, což se nestalo. Proto žalobkyně požádala o uplatnění opatření proti nečinnosti, kterému Komise opatřením z 25. 2. 2025 vyhověla. Uložila žalovanému rozhodnout do 60 dnů od konce přerušení řízení. Kromě toho, že toto opatření stanovilo nepřiměřenou lhůtu, nebylo dle žalobkyně respektováno. Na výzvu k odstranění vad reagovala 28. 2. 2025, lhůta tak skončila 29. 4. 2025. Ani v této lhůtě žalovaný nerozhodl. Navrhla proto, aby soud uložil žalovanému o její žádosti rozhodnout ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že v řízení provádí nezbytné úkony za účelem vyřízení žádosti. Žalobkyni dne 27. 5. 2025 adresoval předvolání k výsledku, který byl naplánován na 23. 6. 2025; znovu též vyzval žalobkyni k odstranění vad žádosti (žádost dosud neobsahuje všechny potřebné náležitosti k jejímu vyřízení).
4. Soud přípisem z 13. 6. 2025 společně se zasláním vyjádření k žalobě vyzval zástupce žalobkyně ke sdělení aktuálního procesního stanoviska; 7. 7. 2025 jej pak telefonicky urgoval s tím, že zástupce sdělil, že žalobkyně na žalobě nadále trvá a stanovisko pošle písemně. Jelikož však soud neměl aktuální informace o stavu řízení, požádal s ohledem na § 81 odst. 1 s. ř. s. o sdělení znovu žalovaného. Ten v podání z 18. 7. 2025 soud informoval, že ve věci dosud nebylo rozhodnuto; žalobkyně stále nedoložila splnění zákonných podmínek pro vydání povolení, proto bude vyzvána v následujících dnech k seznámení se s podklady; pak bude žádost zamítnuta.

II. Posouzení věci Městským soudem v Praze

II.1 Podmínky řízení

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje nezbytné formální náležitosti na ni kladené. Podrobněji se musel věnovat otázce bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti ve správním řízení.
6. Podle § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. totiž platí, že *ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení*. V případě řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu je takovýmto prostředkem opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu.
7. K bezvýslednému vyčerpání dojde buď tím, že nadřízený orgán žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti nevyhoví, nebo na ni nezareaguje v zákonné lhůtě (či vůbec). Dále se může jednat o situaci, kdy nadřízený správní orgán sice žádosti vyhověl, ale jím uplatněné opatření proti nečinnosti nevede k nápravě.
8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně skutečně dne 30. 1. 2025 požádala Komisi o provedení opatření proti nečinnosti. Komise dne 25. 2. 2025 vydala opatření proti nečinnosti, ve kterém žalovanému uložila rozhodnout o žalobčíně žádosti ve lhůtě do 60 dnů

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

od konce přerušení řízení. K tomu soud uvádí, že po zrušujícím rozhodnutí Komise z 18. 11. 2025 se ve správním spisu nenachází žádný podklad k přerušení řízení, jen výzva k odstranění vad žádosti z 12. 2. 2025. Výrok opatření proti nečinnosti tak vyznívá neurčitě, když váže počátek běhu nové lhůty k rozhodnutí na skutečnost, jež formálně vzato nenastala. Navíc stanovená lhůta 60 dnů je stejná, jako je původní lhůta k vydání rozhodnutí stanovená v § 169t odst. 6 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Podle judikatury přitom platí, že nově určená lhůta by měla být výrazně kratší než zákonná lhůta; lhůta o stejné délce je přijatelná jen výjimečně [srov. bod 21 rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) z 27. 10. 2022, č. j. 1 Azs 171/2022 - 54]. Komise stanovení takto dlouhé lhůty nijak nezduvodnila, soud se ztotožňuje se žalobkyní, že jde o lhůtu nepřiměřenou. Žalobkyně tak mohla nečinnostní žalobu podat fakticky ihned poté (v podrobnostech viz i rozsudek zdejšího soudu z 13. 5. 2025, č. j. 18 A 15/2025 - 40).

9. Kromě toho obsah správního spisu potvrzuje i tvrzení žalobkyně, že dne 28. 2. 2025 žalovanému (určité) podklady v návaznosti na zmíněnou výzvu doplnila. Lhůta k vydání rozhodnutí by tak měla uplynout 29. 4. 2025, když ani v této lhůtě žalovaný nerozhodl a neučinil jiné úkony. Nemůže tak být sporu, že před podáním žaloby dne 5. 5. 2025 žalobkyně bezvýsledně vyčerpala prostředky ochrany proti nečinnosti.

II.2 Důvodnost žaloby

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, jelikož účastníci řízení s takovým postupem souhlasili (žalovaný souhlasil výslovně, souhlas žalobkyně soud presumoval). Soud rovněž neshledal důvod nařídit jednání z důvodu dokazování, ve věci bylo možné vyjít z předloženého spisového materiálu v elektronické podobě. Dosavadní průběh věci ostatně není mezi stranami sporný a je dostatečně zřetelný i z jejich podání. Strany důkazní návrhy nevznášely.
11. Soud posoudil důvodnost žaloby na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.), dospěl k závěru, že **důvodná je**.
12. Soud připomíná, že po zrušení prvního zamítavého rozhodnutí běžela nová lhůta k vydání rozhodnutí, kterou žalovaný nedodržel (uplynula 24. 1. 2025). To konstatovala již Komise, když dospěla k závěru, že žalovaný je nečinný a uložila opatření proti nečinnosti. Dřívější nečinnost žalovaného je tak presumována a správní soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat (rozsudek NSS z 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012 - 41, č. 2785/2013 Sb. NSS).
13. Žalovaný byl ovšem nečinný i nadále, jak ostatně vyplynulo ze sdělení žalovaného, který ve věci stále nerozhodl.
14. Na nečinnosti žalovaného nic nemění ani opakované výzvy k odstranění vad žádosti, ani to, že žalobkyně neměla doložit všechny podklady žádosti. Výzva k odstranění vad žádosti (resp. jejich existence), stejně jako i formální přerušení řízení nemá, dojde-li k němu po uplynutí zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí, za následek její obnovení, žádný vliv na její běh a ani nezakládá účinky předvídané v § 65 odst. 1 správního řádu (srov. rozsudky NSS z 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012 - 20, č. 2871/2013 Sb. NSS, či z 22. 7. 2020, č. j. 1 Azs 200/2020 - 31, č. 4086/2020 Sb. NSS).
15. V tomto případě žalovaný přistoupil k první výzvě 12. 2. 2025, zjevně v návaznosti na žádost o opatření proti nečinnosti. Žalobkyně tak byla vyzvána k odstranění vad až v okamžiku, kdy lhůta k vydání rozhodnutí již uplynula. Dne 28. 2. 2025 žalobkyně určité podklady Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

doplnila, na což žalovaný reagoval až úkony z 27. 5. 2025 (předvolání k výsledku a druhá výzva k odstranění vad). Nicméně i k těmto úkonům došlo po konci lhůty 60 dnů, jež byla stanovena Komisí (pokud by tedy soud její počátek vázal na okamžik odstranění vad žádosti, jak byl nejspíš zamýšlen). Ani tyto úkony nemohou mít na stavění (prodloužení) lhůty žádný vliv. Přes činění úkonů žalovaný dosud ve věci nerozhodl, je tedy nečinný – jinými slovy je splněna formální podmínka pro vyhovění nečinnostní žalobě.

16. Pokud jde o materiální podmínku, tedy zda se na průtazích nepodílela i sama žalobkyně, je nutné zdůraznit, že z ničeho nevyplývá, že by svým konáním řízení nějak protahovala. Co se týče případných nedostatků žádosti (nedoplnění podkladů), ty by žalobkyni jistě mohly být kladeny k tíži, žalovaný ji však měl k jejich odstranění vyzvat daleko dříve, aby se sám nestal nečinným. Jakkoli mohl být později veden úmyslem žalobkyni odstranění vad žádosti umožnit, primárně měl usilovat o brzké ukončení řízení, třeba i nepříznivě pro žalobkyni (zvláště, když se vydání rozhodnutí žalobkyně domáhala). Zde soud vychází ze smyslu a účelu nečinnostní žaloby. Úkolem soudů v tomto typu řízení je zamezit neúměrnému protahování sporu, například i proto, aby se mohl účastník řízení v případě nevyhovění žádosti obrátit na nadřízený orgán, potažmo správní soud. V řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti není hlavním předmětem soudního přezkumu případná pasivita žalobce(kyně), ale primárně nečinnost žalovaného, která nevede v zákonných, resp. přiměřených lhůtách k vydání rozhodnutí ve věci samé. Skutečnost, že žalobkyně případně zcela nevyhověla výzvě žalovaného k odstranění vad, nemůže odůvodňovat neomezené protahování řízení. Je odpovědností žalobkyně, aby tvrdila a doložila všechny rozhodné skutečnosti; na žalovaném je pak, aby v přiměřeném čase dle stavu spisu o žádosti rozhodl (např. i jejím zamítnutím či zastavením řízení). Skutečnost, že vady žádosti (či obecně nedostatek předložených podkladů) brání vyhovění žádosti či jejímu meritornímu projednání, nemůže znamenat, že o žádosti správní orgán nikdy nerozhodne.

III. Závěr a náklady řízení

17. Na základě shora uvedených skutečností soud žalobu shledal důvodnou, v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. proto výrokem I žalovanému uložil povinnost rozhodnout o žádosti žalobkyně, k čemuž mu stanovil s ohledem na § 81 odst. 2 s. ř. s. *in fine* lhůtu 30 dnů od právní moci rozsudku. Soud vyšel z toho, že by mělo jít o kratší lhůtu, než je lhůta předpokládaná zákonem o pobytu cizinců, přihlédl též k obecné lhůtě pro vydání rozhodnutí dle § 71 odst. 3 správního řádu a návrhu žalobkyně. S ohledem na dosavadní délku řízení soud stanovení ještě delší lhůty nepovažoval za přiměřené.
18. Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má úspěšný účastník řízení právo na náhradu nákladů. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, má tedy nárok jednak na náhradu uhrazeného soudního poplatku za žalobu (2 000 Kč) a dále na náhradu nákladů právního zastoupení advokátem Mgr. Čížinským. Náklady žalobkyně proto dále spočívají v odměně jejího zástupce za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1. 1. 2025 (advokátní tarif; AT) v částce 4 620 Kč za jeden úkon, celkem 9 240 Kč [§ 7, § 9 odst. 5 AT] a náhradě hotových výdajů za 2 úkony v částce 450 Kč za jeden úkon, celkem 900 Kč (§ 13 odst. 4 AT). Soud z registru plátců ověřil, že zástupce není plátcem daně z přidané hodnoty, výslednou odměnu a náhradu hotových výdajů proto dále nezvyšoval. Žalovaný je tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

povinen zaplatit žalobkyni společně s náhradou soudního poplatku k rukám jejího zástupce celkem 12 140 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u NSS, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, který o ní též rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá NSS. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet NSS lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. července 2025

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.